

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: ZOS Rychnov na Moravě s.r.o., se sídlem Rychnov na Moravě 205, 569 34 Rychnov na Moravě**, právně zastoupeného Ing. Jiřím Zatloukalem, zmocněncem, bytem Boršov 211, 569 21 Moravská Třebová 3, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4**, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10.3.2014 č.j. 12982/2014-900000-304.1, 12982-2/2014-900000-304.1, 12982-3/2014-900000-304.1, 12982-4/2014-900000-304.1, 12982-5/2014-900000-304.1, 12982-6/2014-900000-304.1, 12982-7/2014-900000-304.1, 12982-8/2014-900000-304.1, 12982-9/2014-900000-304.1, 12982-10/2014-900000-304.1, 12982-11/2014-900000-304.1, 12982-12/2014-900000-304.1, 12982-13/2014-900000-304.1, 12982-14/2014-900000-304.1, 12982-15/2014-900000-304.1, 12982-16/2014-900000-304.1, 12982-17/2014-900000-304.1, 12982-18/2014-900000-304.1, 12982-19/2014-900000-304.1, 12982-20/2014-900000-304.1, 12982-21/2014-900000-304.1, 12982-22/2014-900000-304.1, 12982-23/2014-900000-304.1, 12982-24/2014-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutími uvedenými v záhlaví tohoto rozsudku byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu pro Pardubický kraj jako správce daně prvního stupně a tato v napadených rozhodnutích specifikovaná rozhodnutí (dodatečné platební výměry) byla potvrzena. Jednalo se přitom o doměření spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010, březen 2011 až listopad 2011 a březen 2012 až říjen 2012 a o uložení povinnosti zaplatit penále z dodatečně vyměřené daně.

Žalobce napadl veškerá v záhlaví rozsudku citovaná rozhodnutí jednou žalobou, neboť spolu skutkově souvisejí, přičemž jsou založena na jednotném právním názoru žalovaného.

Žalobní body:

Žalobce namítá zásadní porušení práv žalobce, která jsou v konkrétní rovině specifikována následovně.

- Současně se zahájením daňové kontroly nebylo zahájeno doměřovací řízení ve smyslu § 91 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

Žalobce dovozuje, že dodatečné platební výměry byly vydány, aniž by bylo řádně zahájeno, tedy aniž by existovalo, nalézací doměřovací řízení.

- Nezahájení daňové kontroly za zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010 ve smyslu § 87 odst. 1 daňového řádu.

Rozšířením daňové kontroly o zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010 protokolem o ústním jednání ze dne 24. 4. 2013 č.j. 7321-6/2013-590000-52 nedošlo k zahájení daňové kontroly pro uvedená zdaňovací období, neboť ve smyslu ustanovení o zahájení daňové kontroly podle § 87 odst. 1 daňového řádu nebyl vymezen předmět daňové kontroly a rozsah daňové kontroly, což žalobce dovozuje z toho, že v závěru protokolu na str. 8 je uvedeno, že nebyla přijata žádná ujednání ani vyhlášena rozhodnutí. Proto je dle žalobce třeba pohlížet na výsledky zjištění za tato zdaňovací období, jako by neexistovaly.

- Výroková část napadených rozhodnutí a dodatečných platebních výměrů je v rozporu se zjištěním správce daně.

Rozpor výrokové části se skutkovými zjištěními dovozuje žalobce z již shora uvedené námítky, že doměřovací řízení nebylo řádně zahájeno, tedy nemohly být vydány dodatečné platební výměry. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že není povinností správce daně prokazovat, že nakoupené pohonné hmoty byly spotřebovány mimo zemědělskou prvovýrobu. Žalobce poukazuje na to, že uvedený postoj žalovaného je v rozporu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. c) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), neboť povinnost zaplatit daň vzniká okamžikem použití vybraných výrobků pro jiné účely, než na které se vrácení daně vztahuje. Žalobce napadá zhodnocení navrhovaného výsledku jeho

zaměstnanců za účelem prokázání využívání pohonných hmot jako nadbytečného důkazního prostředku, když žalovaný vzal za podstatnou neprůkaznost vedené evidence o spotřebě pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě, přičemž dle něho nelze výsledky zaměstnanců prokázat skutečnou spotřebu pohonných hmot, nýbrž pouze spotřebu přibližnou. Žalobce tvrdí, že správce daně doměřil žalobci spotřební daň, aniž by prokázal použití vybraného výrobku k jinému než zákonem předpokládanému účelu. Žalobce k tomu uvedl, že svoji evidenci považuje za dostatečně průkaznou, přičemž navrhoval výsledek zaměstnanců nikoliv za tím účelem, aby byla prokázána konkrétní výše spotřebovaných pohonných hmot nýbrž, aby bylo prokázáno, na co byla spotřebována nafta a jakým způsobem bylo čerpání zaznamenáváno.

- Rozhodnutí a dodatečné platební výměry za rok 2011 a 2012 byly vystaveny neexistujícímu daňovému subjektu.

Žalobce tvrdí, že dotčená žalovaná rozhodnutí za zdaňovací období roku 2011 a 2012 byla vystavena neexistujícímu subjektu, neboť obchodní jméno žalobce zní: ZOS Rychnov na Moravě s.r.o., nikoliv ZOS Rychnov na Moravě. Žalobce tvrdí důležitost přesného označení s ohledem na možnost výkonu rozhodnutí. Žalobce však současně doplňuje, že nikdy netvrdil, že by tato nepřesnost mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí, nýbrž měla by být dle žalobce opravena, k čemuž však přes jeho upozornění nedošlo.

- Žalovaný porušil základní cíl daňového řízení, tj. správné zjištění a stanovení daně.

Žalobce se dovolává čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy, které ukládají správním orgánům, aby vykonávaly veřejnou moc v mezích, způsobem a v rozsahu stanoveném zákonem. Žalobce tvrdí zneužití správního uvážení, neboť výsledek daňové kontroly neodpovídá daňové povinnosti stanovené zákonem, neboť provozování zemědělské prvovýroby (rostlinná produkce) je základem podnikatelské činnosti žalobce. Žalobce za účelem prokázání uvedeného tvrzení předestřel výčet pěstovaných komodit včetně výměry příslušných zemědělských pozemků. Žalobce dovozuje, že již z těchto údajů je zřejmé, že k zemědělské prvovýrobě spotřeboval dotčené pohonné hmoty, které v souladu se zákonem zaúčtoval ve svém účetnictví, tudíž má nárok na vrátnou uhrazené spotřební daně. Žalobce žalovanému vytýká, že nesporně provozování zemědělské prvovýroby, ani spotřebu pohonných hmot, na druhé straně však žalobci nepřiznává právo na odpočet daně, v uvedeném spatřuje logický rozpor způsobující nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Nepřiznání žádné spotřeby pohonných hmot pro uplatnění odpočtu vnímá jako zneužití správního uvážení.

- Žalovaný překročil pravomoci svěřené mu zákonem.

Ustanovení § 2 vyhlášky vyhl. č. 48/2008 Sb., o způsobu výpočtu nároku na vrácení spotřební daně zaplacené v cenách některých minerálních olejů spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě (dále jen „vyhláška“) stanoví způsob a podmínky vedení dokladů a evidence o nákupu a spotřebě minerálních olejů. Žalobce tvrdí, že právní úprava vyžaduje evidenci skutečné spotřeby pohonných hmot za kalendářní měsíc (zdaňovací období), což žalobce prokazoval měsíčními odečty hlavního měřidla na vlastní čerpací stanici. Tiskopis evidence přikládal k daňovému přiznání. Žalobce uznal, že klíček k podružnému měřidlu podružného

čerpadla č. 39 byl přidělen zaměstnanci, který pracoval v živočišné výrobě. Bez odemčení měřidla nelze natankovat žádnou naftu. Odběr je zaznamenán na hlavním a podružném měřidle a rovněž zaměstnanci v příslušném sešitě. Žalobce uznává, že do protokolu o ústním jednání ze dne 24. 4. 2013, čj. 7321-6/2013-590000-52 uvedl a toto nepopírá, že byla do uvedené evidence pro účely uplatnění nároku na vrácení spotřební daně nedopatřením zahrnuta celková spotřeba nafty bez odečtu nafty čerpané pro účely živočišné výroby. Má však za to, že zpětně lze stanovit množství chybně zahrnuté nafty, a to právě s ohledem na používání pouze měřidla s klíčkem č. 39 k živočišné výrobě. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že evidence je v důsledku popsaného nedopatření neprůkaznou. Žalobce při daňové kontrole postupoval jako by byla žalobci uložena záznamní povinnost podle § 97 daňového řádu, ač k tomu v minulosti nedošlo. Žalobce má za to, že žalovaný tak co do rozsahu kontroly překročil svoji pravomoc.

- Žalobce nesprávně vyhodnotil jednotlivé důkazní prostředky předložené žalobcem.

Žalobce má za to, že na základě předložených dokladů je prokazatelné nejen provádění zemědělské prvovýroby, nýbrž i skutečná spotřeba nafty na tyto práce. Má za to, že pokud by žalovaný řádně hodnotil všechny důkazy, nemohl by dospět k závěru o neprůkaznosti a nepravdivosti evidence. Žalobce popírá, že by do evidence pro účely uplatnění nároku na odpočet daně uváděl průměrné spotřeby (tak činil u vnitřní evidence). Žalobce trvá na tom, že není povinen vést evidenci na jednotlivé stroje, proto odmítá úvahu žalovaného o tom, že prokázal pouze průměrnou spotřebu pohonných hmot, což žalovaný dovozuje z většího množství strojů (souhrn výkazů), než je množství počítadel (přehled čerpání).

- Žalovaný nedbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji – stanovení daně podle pomůcek a sjednání daně.

Žalobce poukazuje na to, že doměřená daňová povinnost je pro něho „horší“ než daň stanovená podle pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu, případně než daň sjednaná podle § 98 odst. 4 daňového řádu. Žalobce má za to, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svoji důkazní povinnost, pak měl správce daně postupovat právě podle § 98 odst. 1 daňového řádu, případně daň s daňovým subjektem sjednat podle § 98 odst. 4 daňového řádu.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil včetně předcházejících dodatečných platebních výměrů.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Uvedenými rozhodnutími byla žalobci doměřena daň z minerálních olejů za zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010, březen 2011 až listopad 2011 a březen 2012 až říjen 2012 a současně byla uložena povinnost zaplatit penále z dodatečně vyměřené daně. Jednalo se o doměření daně ve výši 60% daně, která byla zahrnuta do ceny nakoupených výrobků-minerálních olejů, jež byla původně vrácena žalobci podle § 57 zákona o spotřebních daních. Žalovaný má za to, že žalobní námitky byly co do obsahu již plně vypořádány v rozhodnutích žalovaného. Správní orgány přitom vycházely ze skutkového zjištění, že žalobce uplatnil nárok na vrácení daně bez ohledu na skutečnou spotřebu pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě. Žalobce totiž, jak vyplynulo z daňové kontroly (zpráva o daňové kontrole), nebyl

schopen prokázat potřebné tvrzené skutečnosti. Podle § 57 odst. 6 zákona o spotřebních daních prokazuje poplatník nárok na vrácení daně mimo jiné evidencí o skutečné spotřebě pohonných hmot, přičemž z vyhlášky plyne, že tato evidence musí obsahovat skutečné údaje o spotřebě pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě za zdaňovací období. Žalobce však v rozporu s uvedenými požadavky evidoval pouze průměrnou spotřebu, nadto v sobě zahrnovala spotřebu pohonných hmot v živočišné výrobě, to dle žalovaného tvrdil v průběhu daňové kontroly i sám žalobce. Žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzení, že zakoupené minerální oleje byly použity na zákonem předvídaný účel.

Žalovaný trvá na tom, že daňové řízení proběhlo v souladu se zákonem.

Ohledně žalobního tvrzení, že daň měla být stanovena podle pomůcek, namítá žalovaný, že nárok na vrácení daně je výjimkou z obecné povinnosti zaplatit daň a je podmíněno prokázáním zákonem stanovených skutečností. Naproti tomu stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně, jestliže daňový subjekt nesplní svoji povinnost a daň nelze stanovit dokazováním. V případě uplatnění nároku na vrácení spotřební daně je však takový postup vyloučen.

Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal všechna napadená rozhodnutí bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Krajský soud se plně ztotožňuje se všemi napadenými rozhodnutími žalovaného, neboť je považuje v souvislosti s dodatečnými platebními výměry správce daně prvního stupně za dostatečně a řádně odůvodněné. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně z důvodu přehlednosti k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí ve shodě s žalovaným následující argumentaci.

Námitku absence zahájení doměřovacího řízení ve smyslu § 91 odst. 1 daňového řádu krajský soud neshledal důvodnou, neboť z jednotlivých kroků správce daně (zahájení daňové kontroly dne 20. 2. 2013 za zdaňovací období březen 2011 až listopad 2011, březen 2012 až říjen 2012; ústní jednání – zahájení daňové kontroly dne 24. 4. 2013 za zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010; dne 3. 9. 2013 projednání výsledků kontrolního zjištění) bylo žalobci zřejmé a nepochybné, že je vedeno doměřovací řízení pro spotřební daň za konkrétní zdaňovací období, tedy v materiálním smyslu nastaly vůči žalobci účinky zahájení doměřovacího řízení, přičemž žalobce nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech a povinnostech, toto ani netvrdil (to, že svému procesnímu postavení rozuměl, je mimo jiné potvrzeno i tím, že žalobce využil opravných prostředků). Právě to, že žalobce v důsledku

procesního postupu žalovaného, byť nebyl přísně formální ve smyslu § 91 odst. 1 daňového řádu, nebyl zkrácen na svých procesních právech, takové tvrzení neuplatnil, považuje krajský soud za stěžejní z pohledu zachování zákonnosti napadených rozhodnutí žalovaného (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2007, č.j. 2 Afs202/2005-61). V podrobnostech krajský soud odkazuje na pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č.j. 12982/2014-900000-304.1, str. 5-7; v ostatních rozhodnutích je obsaženo shodné odůvodnění.

Pokud jde o námitku nezačínání daňové kontroly za zdaňovací období květen 2010 až listopad 2010 ve smyslu § 87 odst. 1 daňového řádu, krajský soud nesdílí tento právní závěr žalobce, neboť má za to, že výklad údajů uvedených v protokole o ústním jednání ze dne 24. 4. 2013 č.j. 7321-6/2013-590000-52, který žalobce zastává a který je v podstatě založen na tom, že správce daně prvního stupně v závěru protokolu popřel, že by byla přijatá jakákoliv ujednání či vyhlášena rozhodnutí, je účelově zkratkovitý a založený výhradně na restriktivním jazykovém výkladu bez přihlédnutí k celému kontextu protokolu. V podrobnostech krajský soud odkazuje na pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č.j. 12982/2014-900000-304.1, str. 7 posl. odst. – str. 9. V ostatních rozhodnutích je obsaženo shodné odůvodnění.

Námitka, že výroková část napadených rozhodnutí a dodatečných platebních výměrů je v rozporu se zjištěním správce daně, vychází z právního závěru žalobce, krajským soudem však neaprobovaného, že žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby učinil taková skutková zjištění, která žalobce opravňovala k uplatnění nároku na odpočet spotřební daně uhrazené v ceně pohonných hmot. Jinými slovy, žalobce v podstatě tvrdí, že žalovaný chybně vyhodnotil skutkový stav věci. K tomu bude argumentace krajského soudu uvedena níže. Dále žalobce vykládá ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních, tak, že povinnost zaplatit daň vzniká okamžikem použití vybraných výrobků pro jiné účely, než na které se vrácení daně vztahuje. Krajský soud však konstatuje, že právě žalobce je ten, kdo je povinen nejen tvrdit, ale rovněž prokázat použití pohonných hmot k zákonem předpokládanému účelu. Povinnost důkazního břemene daňového subjektu v daňovém řízení je stanovena v § 92 odst. 3 daňového řádu: *Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Způsob a rozsah prokázání požadovaných skutečností je jednoznačně dán ustanovením § 2 odst. 1 vyhlášky, když evidence musí obsahovat údaje o skutečně nakoupeném množství minerálních olejů a o jejich skutečné spotřebě v zemědělské prvovýrobě za zdaňovací období. Jestliže žalobce neunesl důkazní břemeno v uvedeném ohledu, pak je ve smyslu § 9 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních povinen daň uhradit. V podrobnostech krajský soud odkazuje na pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č.j. 12982/2014-900000-304.1, str. 9 posl. odst. – str. 11. V ostatních rozhodnutích je obsaženo shodné odůvodnění.

Námitku neexistujícího subjektu ve výrocích rozhodnutí za zdaňovací období roku 2011 a 2012 žalobce sice uplatnil, avšak sám doplnil, že nikdy netvrdil, že by tato nepřesnost mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. S tím se krajský soud ztotožňuje, neboť identifikace žalobce pro účely výkonu rozhodnutí je udržena jeho daňovým identifikačním číslem.

Žalobce namítal porušení základního cíle daňového řízení, tj. správné zjištění a stanovení daně žalovaným, neboť má za to, že je zřejmé s ohledem na provozování zemědělské prvovýroby, že daňová povinnost nebyla stanovena v odpovídající výši, když nebyl uznán nárok na odpočet spotřební daně z pohonných hmot. Tvrzení žalobce o zneužití správního uvážení, jakož i tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když žalovaný sice nesporně provozování zemědělské prvovýroby, avšak současně neuznává nárok na odpočet spotřební daně uhrazené v ceně pohonných hmot, v podstatě souvisí se základním právním názorem na věc, tedy s tím, zda žalobce byl povinen unést důkazní břemeno a zda jej unesl a pokud ne, zda byl žalovaný povinen použít ustanovení § 98 odst. 1, případně § 98 odst. 4 daňového řádu. K tomu se krajský soud vyjádří níže.

K námitce žalobce ohledně překročení pravomoci je třeba uvést, že dospěl-li žalovaný k závěru, který žalobce nepopírá, že do evidence byla chybně zahrnuta rovněž spotřeba pohonných hmot používaných pro účely živočišné výroby, pak nelze žalovanému vytýkat, že ji označil za neprůkaznou a že se podrobně zabíral veškerou evidencí žalobce vztahující se k věci, a to právě z toho důvodu, aby zjistil, zda lze jiným způsobem prokázat skutečnou spotřebu pohonných hmot pro účely zemědělské prvovýroby. Žalovaný byl přitom vázán právní úpravou.

Podle § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daních: *Nárok na vrácení daně vzniká osobě podnikající podle zákona upravujícího zemědělství, která provozuje zemědělskou prvovýrobu. Podmínkou nároku na vrácení daně je, že tato osoba nakoupila minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b) a § 45 odst. 2 písm. c) a j) za cenu obsahující daň nebo tyto oleje vyrobila a tyto nakoupené nebo vyrobené minerální oleje prokazatelně použila pro zemědělskou prvovýrobu.*

Podle § 57 odst. 6 zákona o spotřebních daních se nárok na vrácení daně se prokazuje: *a) dokladem o prodeji minerálních olejů uvedených v odstavci 1 a b) evidencí o skutečné spotřebě minerálních olejů uvedených v odstavci 1.*

Podle § 2 odst. 1 vyhlášky: *Evidence, kterou daňový subjekt prokazuje nárok na vrácení spotřební daně, musí obsahovat údaje o skutečně nakoupeném množství minerálních olejů a jejich skutečné spotřebě v zemědělské prvovýrobě za zdaňovací období.*

Jestliže je zřejmou a žalobcem nepopřenou skutečností, že pohonné hmoty byly čerpány rovněž pro účely živočišné výroby, přičemž žalobce nevedl evidenci spotřeby pohonných hmot na jednotlivé stroje a v souhrnu výkazů uvedl větší množství strojů, než jaké je dle přehledu čerpání množství počítadel, pak nelze vytýkat žalovanému zcela logický závěr, že více strojů nutně čerpalo z téhož měřidla (čerpadla), tudíž závěr, že žalobce není schopen prokázat, tedy postavit na jisto, jaké množství pohonných hmot bylo skutečně spotřebováno výlučně pro účely zemědělské prvovýroby. Uvedená argumentace je základem právního závěru o tom, že když žalobce do evidence předložené pro účely uplatnění odpočtu spotřební daně zahrnul i spotřebu pohonných hmot spotřebovaných pro účely živočišné výroby, nebyl schopen v souladu se shora citovanou právní úpravou prokázat skutečnou spotřebu pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě za rozhodná zdaňovací období. Nelze pak důvodně vytýkat žalovanému, že pochybil, pokud případný výsledek pracovníků žalobce odmítl pro nadbytečnost. V podrobnostech krajský soud odkazuje na pasáž odůvodnění

rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č.j. 12982/2014-900000-304.1, str. 13 druhý odst. – str. 15 shora. V ostatních rozhodnutích je obsaženo shodné odůvodnění.

Námitku žalobce, že doměřená daňová povinnost je pro něho „horší“ než daň stanovená podle pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu, případně než daň sjednaná podle § 98 odst. 4 daňového řádu, tedy že žalovaný byl povinen v případě důkazní nouze k takovým postupům přistoupit, shledává krajský soud nedůvodnou. Ustanovení § 98 daňového řádu vytváří alternativy pro stanovení daňové povinnosti v případě důkazní nouze. U žalobce však jde o procesní postavení zcela odlišné. Žalobci není kontumačně stanovována výše daně, nýbrž jde o aplikaci daňového zvýhodnění žalobce, jak vyplývá ze samotného názvu právního institutu „*Vracení daně z minerálních olejů osobám užívajícím tyto oleje pro zemědělskou prvovýrobu.*“

Jestliže se chce žalobce po správci daně dožadovat výhodnějšího postavení, ve smyslu uznání nároku na vrácení daně, pak musí splnit svoje povinnosti jednoznačně stanovené zákonem a prováděcím předpisem (vyhláškou). Pokud tak neučiní, uhradí daň v plné výši. Zvýhodněné postavení daňového subjektu je totiž podmíněno splněním zákonných předpokladů. Pokud tyto podmínky žalobce nesplnil, nepředložil průkaznou evidenci o skutečné spotřebě pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě, tedy stanoveným způsobem požadované skutečnosti neprokázal, nemůže se po právu dožadovat výhodnějšího postavení ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daních. V podrobnostech krajský soud odkazuje na pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2014, č.j. 12982/2014-900000-304.1, str. 16 posl. odst. – str. 17 shora. V ostatních rozhodnutích je obsaženo shodné odůvodnění.

Ze všech uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. listopadu 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová